

Evangelhia zilei de duminică: Cei zece leproși

Evangelhia pentru duminica a 28-a din Timpul de peste an (Ciclu C) și comentariu la evanghelie: „Ridică-te și mergi; credința ta te-a mântuit” (Lc 17,19). Dacă suntem recunoscători lui Dumnezeu și Îl lăudăm pentru toate, atragem asupra noastră și asupra celorlalți binecuvântările Cerului.

Evangelhie (Lc 17,11-19)

În timp ce mergea spre Ierusalim, a trecut prin Samaria și Galileea. A

intrat într-un sat și i-au venit în
întâmpinare zece leproși care stăteau
la distanță.

Aceștia au ridicat glasul, strigând:
„Isuse, învățătorule, îndură-te de
noi!”

Văzându-i, el le-a spus: „Mergeți și
arătați-vă preoților!”

Și, în timp ce mergeau, s-au curățat.

Unul dintre ei, văzând că s-a
vindecat, s-a întors preamărindu-l pe
Dumnezeu cu glas puternic și s-a
prosternat la picioarele lui,
mulțumindu-i; iar acesta era
samaritean.

Atunci Isus a spus: „Oare nu s-au
curățat zece? Unde sunt ceilalți
nouă? Nu s-a găsit cine să se întoarcă
și să-l preamărească pe Dumnezeu
decât acest străin?”

Apoi i-a zis: „Ridică-te și mergi!
Credința ta te-a mântuit”.

În vremea lui Isus, teribila boală contagioasă a leprei afecta mulți oameni, ca în cazul celor zece leproși din pasajul acestei duminici. Pentru a evita contagiunea, Vechiul Testament stipula norme severe: „bolnavul de lepră va purta hainele rupte, părul vâlvoit, bărbia acoperită; și, trecând, va striga: «Necurat, necurat!» În tot timpul cât este bolnav de lepră este necurat. Va locui izolat, în afara taberei, căci este necurat” (Lev 13,45-46). Preoții erau cei care aveau autoritatea să declare public că o persoană era leproasă sau să anunțe vindecarea ei pentru a putea reveni în societate.

La periferia unui sat, trăiau probabil cei zece leproși din scena pe care o

relatează Luca. Printre ei se află un samaritean, pentru că durerea comună a potolit dușmănia obișnuită dintre iudei și samariteni. Acei bolnavi au fi auzit vorbind despre Isus, învățătorul din Galileea care vindeca oameni. Este foarte posibil ca împreună să fi hrănit mai mult de o dată speranța de a-L întâlni. Așa că, când Îl văd trecând și-L recunosc, strigă tare de la depărtare ca să aibă milă de ei. „Așteaptă de departe – spune un Părinte al Bisericii – ca rușinați de necurăția pe care o aveau asupra lor. Credeau că Isus Cristos îi va respinge și pe ei, așa cum făceau și alții. De aceea s-au oprit departe, dar s-au apropiat prin rugăciunile lor. Domnul este întotdeauna aproape de cei care Îl cheamă cu adevărat (Ps 145,18)”[1].

Din cererea celor zece leproși putem învăța să ne rugăm lui Dumnezeu cu încredere, convinși că El poate toate și că nu este nevoie să așteptăm să ne

simțim vrednici pentru a cere și a primi ceea ce avem nevoie. După cum a scris sfântul Josemaría: „Te consideri atât de mizerabil încât recunoști că ești nedemn pentru a fi ascultat de Dumnezeu... Dar meritele Mariei? Și rănilor Mântuitorului tău? Și... nu ești oare fiu al lui Dumnezeu? În plus, El te ascultă «quoniam bonus..., quoniam in saeculum misericordia ejus»: pentru că este bun, pentru că veșnică este milostivirea lui”[2]. Deși Isus știe totul despre noi, se bazează pe cererea noastră plină de credință și perseverență pentru a ne da ceea ce cerem. Mai mult, după cum spunea sfântul Augustin, de fapt Domnul „are mai multă dorință să dea decât noi să primim; și El are mai multă dorință să ne facă milă decât noi să ne vedem eliberați de mizeriile noastre”[3].

Isus a auzit cererea celor zece leproși și, așa cum face de obicei cu toate

personajele cu care se întâlnește, le cere în schimb un gest de încredere, adaptat situației personale a celor care se roagă Lui. În acest caz, nu îi atinge, nici nu pune mâinile peste ei. Pur și simplu le poruncește să accepte că se vor vindeca și să se ducă la cel care are autoritatea să-i declare curați de boala lor. Și pe drum, toți s-au vindecat. Cu siguranță s-au umplut de o imensă bucurie, cunoscută de mulți oameni, când preoții au verificat public vindecarea grupului. Dar numai samariteanul și-a adus aminte recunoscător de binefăcătorul său, Isus, și a știut „să dea slavă lui Dumnezeu” întorcându-se cu mulțumire la picioarele Lui.

Din atitudinea samariteanului și din mustrarea pe care Isus o face celor nouă nerecunoscători, mai extragem o lecție foarte importantă din acest pasaj: că mulțumirea noastră dă slavă lui Dumnezeu și ne pregătește

să primim daruri mai bune. De aceea ni se cuvine să cultivăm în inima noastră, alături de cererea plină de încredere pentru ceea ce avem nevoie, mulțumirea pentru tot ceea ce primim, chiar și fără să cerem. De fapt, după cum spunea sfântul Ioan Gură de Aur, Dumnezeu „ne face multe daruri, iar cea mai mare parte nu le cunoaștem”[4]. Dacă suntem recunoscători lui Dumnezeu și Îl lăudăm pentru toate, atragem asupra noastră și asupra celorlalți binecuvântările Cerului. După cum explica sfântul Augustin, „toată viața noastră prezentă ar trebui să se desfășoare în lauda lui Dumnezeu, pentru că în ea va consti bucuria veșnică a vieții viitoare; și nimeni nu se poate face vrednic de viața viitoare dacă nu se exersează acum în această laudă”[5].

[1] Teofilact, *Catena aurea*, in. loc.

[2] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 93.

[3] Sfântul Augustin, *Predică* 105.

[4] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Hom. In Matt.*, 25.

[5] Sfântul Augustin, *Coment. In Psal.* 148.

Pablo M. Edo

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evangelia-zilei-de-duminica-cei-zece-
leprosi/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evangelia-zilei-de-duminica-cei-zece-leprosi/) (03.03.2026)